

af 7de Marts 1850 paalagt enhver, der vil udøve Jagt, at løse Jagttegn, og det uagtet den nævnte Lov væsentlig begrænser Jagtretten paa egen Grund, idet den som Betingelse for Udøvelsen af denne Ret fordrer, at den paagældende i et eller i flere til hinanden stødende Sogne ejer et til Land- eller Skovbrug benyttet, sammenhængende Areal af mindst 300 „Morgen“ (o: 139 Td. Land). Ministeriet har imidlertid ikke ment at burde foreslaa saa vidtgaaende Indskrænkninger i Udøvelsen af Jagt, og navnlig har man ikke villet gøre nogen Indskrænkning i Grundejerens Udøvelse af Jagt paa egen Grund.

Overensstemmende med de foransførte Bemærkninger er det foreliggende Forslag til Lov om Jagt udarbejdet. — Loven vil naturlig falde i følgende 4 Kapitler: Kap. I. Jagtretten. Kap. II. Fredning og Forbud. Kap. III. Jagttegn og Kap. IV. Straf og Paataale.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes følgende:

Kap. I. Jagtretten.

Til § 1.

Forslaget har ved denne Paragraf kun tilfattet i mere sammentrængt Form at gentage de paa det herommeldte Punkt allerede gældende Lovbestemmelser. Hovedbestemmelsen, at Jagtretten tilkommer Grundejeren, findes, som foransført, i Forordningen af 20de Maj 1840 § 1; Bestemmelsen om, at Arveskifteren med Ret til at sælge og pantsætte anses som Grundejer, i Forordningen af 1840 § 6. Med Hensyn til Paragrafens 2det Stykke henvises ligeledes til Forordning af 1840 § 6.

Med Hensyn til Paragrafens 3dje Stykke bemærkes: under udsiftede Jorder indbefattes baade det tidligere „Fællig“ og „ikke udsiftede Købstadjorder“. Bestemmelsen er stemmende med den gældende Ret; ved Loven af 1851 § 3 tillagdes nemlig Jagtretten paa Fællig og ikke udsiftede Købstadjorder Kommunen; udsiftede Købstadjorder vare allerede i Henhold til Forordningen af 20de Maj 1840 § 3 Jagtenemærke til Fordeel for Kommunen.

Som det vil ses, har man anset det for rettest at opgive den i den ældre Lovgivning brugte Sædning mellem „Enemærke“ og „Fællig“. Bestemmelserne om Enemærke i Forordningen af 1840 § 3 indeholde formentlig intet ud over, hvad der allerede ligger i Regelen om, at Jagtretten tilkommer Grundejeren, og Bestemmelserne om Fællig

i Forordningen af 1840 §§ 4 og 5, der faktisk hævedes, da Jaabel Kongens som de privilegerede Sædegaardere's Jagtret bortfaldt, ere senere udtrykkelig ophævede ved Loven af 1871 § 20. Der synes saaledes ikke at være nogen Anledning til at fastholde de nævnte Udtryk.

Med Hensyn til Jagtretten paa den kongelige Bildtbane jfr. Forordningen af 1840 § 2. Med Hensyn til Jagten paa Sandflugtsstrækninger, hvor Dæmpningen bestræbes af det offentlige, jfr. Lov om Sandflugtens Dæmpning af 29de Marts 1867 § 18, 2det Punktum. Med Hensyn til Paragrafens 4de Stykkes sidste Punktum jfr. Forordningen af 1840 § 7.

Det er endelig fundet rettest overensstemmende med Lov om Fiskeriet i Danmark af 5te April 1888 at tilføje en udtrykkelig Bestemmelse om, at Jagtretten paa første Rangs tilkommer den eller de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund og indtil midtstrøms. Reglen er utvivlsomt hjemlet allerede ved Analogien af D. L. 5—10—42.

Til § 2.

Paragrafens 1ste Stykke er stemmende med Loven af 1851 § 1, kun at denne Bestemmelses sidste Punktum bortfalder, idet Forordningen af 20de Maj 1840 § 6, hvis Regler i det væsentlige findes gentagne i Forslagets § 1, foreslaas ophævet; jfr. Forslagets § 35.

Paragrafens Lit. a—d ere ligelydende med L. 1851 §§ 8—11, kun at i Lit. a Ordene „paa Enemærke“ i Henhold til det foran bemærkede ere udeladte, ligesom i Lit. c Sætningen: „Afgiften skal kunne inddrives ved Udpantning“ er udeladt, fordi Udpantning af bemeldte Afgift nu er hjemlet ved Lov om Udpantning m. v. af 29de Marts 1873 § 1 Nr. 2.

Til § 3.

1ste Stykke er stemmende med Loven af 1851 § 5, 2det Stykke, med samme Lovs § 7, 1ste Punktum, kun at ogsaa her Ordene „paa Enemærke“ ere udeladte.

Til § 4.

De her foreslaaede Bestemmelser ere ligeledes stemmende med den gældende Ret. Forordningen af 20de Maj 1840 § 8, 3dje Punktum i Slutningen, bestemte, at Grundejeren kunde overlade andre Udøvelser af sin Jagtret til en vis Tid, der dog i intet Tilfælde maatte være længere end for Overdragerens Besiddelsestid. Denne Regel forandredes ved Loven